

Forholdet er netop det, at Køge ligger midt imellem Stevns- og Hedeboegnen, to Egne, hver med sit forskellige ejendommelige Folkeliv i gamle Dage, og hvor der endnu er tilbage en Mængde forskellige Sager, som ville være paa deres udmærkede og rette Plads i et saadant Museum. Der er ganske sikkert ingen Grund til at frygte, at Museet skulde komme til at staa tomt. Det ærede Medlem frygtede ogsaa for, at man senere skulde komme med Krav paa Bevillinger til at fylde Museet. Ja, skulde saadanne Krav komme, vil jeg ikke nægte dem min Stemme; men jeg tror ikke, at der er nogen som helst Grund til at frygte for, at de skulde komme, thi der er saa stor Offervillighed for denne Sag til Stede i de paa-gældende Egne, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at man baade i Retning af at skænke Genstande til Museet og i Retning af at skaffe Penge til Veje til at foretage Indkøb vil blive fuldt udrustet med alt, hvad der kræves. Saa frygtede det ærede Medlem for, at alle de andre — jeg ved ikke hvor mange — af Landets øvrige Købstæder og Landsbyer ogsaa skulde komme med Krav om Understøttelser til Museer. Ja, det kan være, at de komme, men fordi vi bevilge Penge til et Museum, er der slet ikke nogen Nødvendighed for at bevilge Penge til flere. Der er jo her denne særlige Omstændighed til Stede, som jeg allerede har fremhævet, og i det hele taget er det noget, man saa ofte ser, at naar der er en eller anden Sag, man af en eller anden Grund nødig vil ind paa, begynder man at tale om de frygtelige Konsekvenser, Sagen kan medføre. Forholdet er jo simpelthen det, at Rigsdagen selv er Herre over, i hvilken Grad den vil underkaste sig Konsekvenserne. Den bør — saaledes er i alt Fald min Opfattelse — ikke lade sig binde i den Slags Bevillinger af Præcedenser eller af Frygt for Konsekvenserne, men den bør tage hver enkelt Ting frem for sig og se, om det er en god Ting eller ikke, og derefter støtte eller nægte at støtte den.

Det er det samme Synspunkt, som for mit Vedkommende har været det ledende ved det saa meget omdebatterede Spørgsmaal om Bevilling til „Kristelig Forening for unge Mænd“. Mig er det aldeles lige-gyldigt, om denne Forening styres af Indremissionærer, eller om den styres af Grundtvigianere eller af Fritænkere eller af hvilken som helst anden Retning. Det, som for mig har været det afgørende for at gaa med til denne Bevilling, er det Formaal, som Foreningen i alt Fald delvis

har, at aabne et Hjem for unge Mennesker fra Landet, som ere herinde for at aftjene deres Værnepligt, og det Formaal, Foreningen ogsaa har, at være unge Danske behjælpelige under deres Ophold i Udlandet. Begge disse Formaal maa, forekommer det mig, have enhvers Sympati og det ikke mindst den Virksomhed, som Foreningen øver lige over for unge Mennesker, der ere inde for at aftjene deres Værnepligt. Det kan ikke nytte at se bort fra, at Forholdene her i Kjøbenhavn ere saadanne, at det er til overordentlig stor Gavn for de unge, naar de komme herind ukendte med den store By og Forholdene der, at have et Sted, hvor de kunne gaa hen, og hvor de kunne føle sig hjemme og faa gode og uegennyttige Raad om, hvem og hvad de kunne og bør indlade sig med her i Byen. Jeg ved vel, at vi i Forvejen have Soldaterhjem, men vi have ikke for mange af den Slags Institutioner, tværtimod, vi have for faa. Derfor har jeg set med Glæde, at der her i umiddelbar Nærhed af vore to største Kaserer agtes opført en saadan Bygning som den, Talen her drejer sig om. Som jeg sagde, er det mig aldeles lige-gyldigt, hvilken religiøs eller ikke-religiøs Retning der staar i Spidsen for et Foretagende som dette. Man kan jo gerne sige, at det vilde være heldigt, om et saadant Foretagende ikke blev ledet i ensidig Retning, at det vilde være heldigt, om det lededes af Mænd af alle religiøse Retninger, men det er for mig slet ikke det afgørende. For mig er det det afgørende, at et af de væsentlige Formaal, Foreningen har, er et godt Formaal, der fortjener Støtte. Men selv om man vilde sige, at det var heldigt, om Foreningen ikke gik i nogen ensidig Retning, men udgik fra Mænd af forskellige Retninger, saa forekommer det mig efter alt, hvad der er oplyst, at dette netop er Tilfældet med denne Forening. Det forekommer mig efter den Række af Navne, der fra forskellige Sider er læst op her i Salen, at det netop maa siges i dette Tilfælde, at det er en Forening, som ikke kan tages til Indtægt af nogen ensidig Retning, men støttes af Mænd fra flere meget forskellige Retninger. Denne overordentlige Frygt for den indre Mission tror jeg, vi ikke behøve at nære her i Kjøbenhavn. Jeg tror, det er Skræmmebilleder og Spøgelser, der blive manede frem for os, som vi her i Kjøbenhavn kunne se paa med koldt Blod og ikke behøve at blive bange for. Det forekommer mig, at det rigtigste og værdigste for Rigsdagen er at kunne vise Tolerance og ikke